

Nincs Dörner-ügy. SZDSZ-ügy van.

2011 november 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Dörner és Csurka egy budapesti színházban? Óh, irgalom atyja, ne hagyj el! Bár Kovács Ákos közkedvelt dalának sorával élve, tombol a bosszú népe, szögezzük le: Dörner-ügy nincs. SZDSZ-ügy van. Ezt kell megoldani.

Széls?séges, rasszista, újnyilas, náci, no és természetesen antiszemita – sisterg? gy?lölet zúdul Tarlós István

f?polgármesterre, miután kinevezte az Új Színház élére Dörner György színm?vészt, aki intendánsaként nem átallotta Csurka Istvánt megnevezni. Meg kell hagyni, ekkora pofont rég kaptak a tolerancia és a sokszín?ség maguknak kizárólagos jogokat vindikáló felkentjei. A modorosan elvont affektálás, az intellektualitás csúcsának lila ködös világfájdalma, a kültelki formanyelv? altesti humor, a szexuális defektusokat tematizáló – és mindezt közpénzb?l szorgoskodó – kultúrzselé kell?s közepén? Ezt aztán nem t?rhetik.

Düht?l fuldokolva és szédelegve, kifordult tekintettel, idegesen hadonászva és toporzékolva hívják az egek bosszúálló villámait, de azok csak nem akarnak lesújtani. Így hát fújtatnak rendületlenül és habzik a szájuk.

Miért is? „A kígyó-természet, lárva, valamely álcás féreg fondorlatos cselekkel a m?vészek közé fúrta galand-csápos fejét. Kufár a templomban, keresked? a szentélyben. Sokszor csak a m?vész kivételes érzékenysége ismeri fel az álm?vészeket, egyedül csak ? tudhatja, mint válik el a sólyom a gémt?l. Az álm?vészek: csuklyás besurranók, akik hatalmat követelnek, akik rendeletekkel kormányozzák saját jólétüket, akik – mint a rák a sejteket – pusztítják az igazi m?vészt: a halhatatlant a halálba kergetik. Ezek kompromittálják a céheket, a munka szentségét, ezeket kell kisepr?zni a színházi életb?l. (…) Én a harcos humánum zászlaja alatt ezeknek teljes félreállítását, lokalizálását, kirekesztését követelem. Különben a m?vész pusztul bele, különben helyet kap a zavar, a káosz, »rendetlenség«, pedig hivatásunk a Rend. Az álm?vésznek szüksége van a zavarra, hiszen csak a maga hatalmát és a maga önös, b?zös érdekeit tartja szem el?tt.”

A fenti idézet Latinovits Zoltántól való. Ha élne, mára ?t is antiszemitává, újnyilassá, nácivá gy?lölte volna az általa sebészi pontossággal jellemzett televény, mely – sz?kölve t?le – gyalázkodó, rágalmazó „kritikákkal” ?zte halálba. E televény lakói hörögnek most, mert t?rhetetlennek tartják, hogy februárban Budapesten megkezdi m?ködését egy magyar színház, mely tiszteli a m?veket és azok szerz?it. Semmi szellemesked? átértelemzés, semmi gátlástalan intellektuális er?szak, semmi szürke posztmodern. Ez pedig halálos b?n, maga a megfeketedett antiszemitizmus.

Dörner György és Csurka István nem fér bele – nem is akarnak beleférni – azon budapesti színházi, m?vészi krédóba, melyet a f?város eredend? arculati elemének gondolnak a mások létezését t?rni sem hajlandó tolerancia-bajnokok. A színm?vész és az író-dramaturg nyíltan vállalja, hogy politikus színházat akarnak megvalósítani.

– A m?vészet, a színház ne politizáljon! – ordítják azok, akik hetente aláírnak valamely rossz ügy vagy kétes egzisztencia mellett, s akik rendre késztetést éreznek magukban annak nyilvános megállapítására, hogy ki antiszemita (és úgy vélik, sokan azok).

De hát lehet-e a köz ügyeit, a mindennapi sorsot figyelmen kívül hagyni egy m?vésznek, különösképp egy magyar írónak vagy színházi embernek? A klasszikus görög drámák egyt?l-egyig társadalmi problémákat feszegettek, a magyar irodalom pedig nem létezhet Balassi, Berzsenyi, Arany, József Attila és még sok nagyság nélkül. Nem létezhet például Szabó Dezs? nélkül, aki a maga kíméletlen igazmondásával világosította meg a problémát: „Azt kérdezni: szabad-e az írónak politikai, közéleti problémákat vinni m?veibe: olyan bölcsesség, mintha ilyeneket kérdezek: szabad-e az írónak barna szem?nek lennie? Szabad-e az írónak százhetvenhat centiméter magasnak lennie? Zongorázhatik-e a tankerületi f?igazgató? stb. Mégis: miért ismétl?dnek meg újból és újból ezek a zömök ostobaságú vitácskák? Válasz: a lelki kozmetika mély szükségeib?l. Ezért: hogy a gyávákra ne azt mondják, hogy gyávák, hanem: m?vészek. Hogy a közömbösökre ne azt mondják: nemtör?d?k, hanem: m?vészek. Hogy arra, ha valaki megszökik a magyar szenvedések segítséghívásai el?l, ne azt mondják: dezertálás. Hanem: l’art pour l’art. És ezért is: hogy a kicsinyeknek ne ez legyen a nevük: pirinyók. Hanem: tiszta m?vészek.”

Hát még akkor mekkora a baj, ha az Új Színház élén bekövetkez? ?rségváltás miatt dühödten fújtatók nem is akarnak megszökni a magyar szenvedések segélyhívásai el?l, hanem szívós tudatossággal fokoznák azokat, ugyanakkor, ha tehetnék, elhallgattatnák, megtiltanák a sorsfelmutatást. Ezért ordítanak most. Mert fáj a tyúkszemük.

A Dörner György pályázatában színpadra állítandóknak nevezettek közül Vörösmartyt és Katonát még csak-csak elt?rnék, hiszen rég meghaltak, közvetlenül nem veszélyeztetik a pesti televényt, de Németh László holtában is tektonikus erej? társadalomformáló nagyság, Gyurkovics Tibor a maga sziporkázva ragyogó intellektusával megkérd?jelezhetetlen hitelesség? mérce, melyhez viszonyítva a freudi ihletettség? pszichoszínházasdi sürgöl?d?i igencsak apró lények, a kortárs magyar dráma legnagyobbja, Csurka István pedig az emblematikus televény számára maga a baljós végzet.

Most aztán siratják az elveszített ?rposztot, noha – sajnos – b?ven marad még a kezükben. De nekik minden kell.

Következetes aljassággal Dörner-ügyr?l írnak és beszélnek, pedig Dörner-ügy nincs. SZDSZ-ügy van. Kirekeszt?, magyarellenes felfogásuk totális rendszert kíván a kultúra minden területén, ezért sófározik, csörömpöl, kattog a nemzetközileg is jól felépített politikai és médiahátország.

A tüneményes Weöres Sándor Majomország cím? költeményét idézve, „majomvacsoraemlékt?l zúg a majomreterát.” Köztudott ugyanis, hogy a jó emésztéshez elengedhetetlen a jó lelkiismeret és a mentális egészség.

Ágoston Balázs, demokrata.hu

Ajánló